

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 4T/104/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4419010520
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Cviková
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2020:4419010520.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Zámky v konaní pred samosudkyňou JUDr. Dianou Cvikovou v trestnej veci obžalovaného A. V., pre prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 odsek 1 písmeno b), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona, na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Zámky sp. zn. 2Pv/311/19/4404 zo dňa 16.08.2019, na hlavnom pojednávaní konanom v Nových Zámkoch dňa 20.05.2020 takto

rozhodol:

Obžalovaný A. V., nar. XX.XX.XXXX v U. Q., trvale bytom
N. U. Ž., Ž. Č. XX/XX,

je vinný , že

v školskom roku 2016/2017, v období od 5. septembra 2016 do 20. decembra 2016 v mieste bydliska N. U. Ž., Ž. Č. XX/XX, ako otec a zákonný zástupca svojho školopovinného syna D. V., narodeného XX.XX.XXXX, ktorý ho v uvedenom období mal vo svojej starostlivosti namiesto toho, aby ako rodič dbal, aby jeho maloletý syn v zmysle zákonnej úpravy školskej dochádzky ako povinnej podľa § 19 odsek 2 zákona číslo 245/2008 Z.z. o výchove a vzdelávaní v znení neskorších predpisov , riadne navštevoval Q.Á. Š. K. G. E. H. C. G. H. N. U. Ž., túto svoju zákonnú povinnosť neplnil a z nebanlivosti mu umožnil, aby zostával doma, nechodil do školy a nezúčastňoval sa vyučovacieho procesu, a tým jeho maloletý syn D. V., narodený XX.XX.XXXX bez ospravedlnenia v tomto období školského roka zameškal minimálne 423 vyučovacích hodín, a to aj napriek tomu, že obžalovaný bol v tomto období základnou školou, ako aj triednym učiteľom jeho maloletého syna bol opakovane upozorňovaný na neplnenie povinnej školskej dochádzky jeho maloletým synom D. V.,

t e d a

z nebanlivosti vydal osobu mladšiu ako osemnásť rokov nebezpečenstvu spustnutia tým, že jej umožnil viesť záhaľčivý život a čin spáchal závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas),

č í m s p á c h a l

prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 odsek 1 písmeno b), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona v znení zákona č. 125/2016 Z.z. (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na ust. § 138 písmeno b) Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 211 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona (za nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a za zistenia priťažujúcich okolností podľa

§ 37 písmeno h), písmeno m) Trestného zákona), § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad uvedených v ust. § 41 odsek 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody 2 (dva) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušuje sa výrok o treste, uložený obžalovanému skorším rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 4T/37/2017 z 08.06.2017, právoplatným dňa 08.06.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Zámky podal dňa 16.08.2019 pod sp.zn. 2Pv/311/19/4404 obžalobu na obvineného A. V. pre hore uvedený skutok, právne posúdený ako prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 odsek 1 písmeno b), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písmeno b) Trestného zákona.

Súd hlavné pojednávanie dňa 24.10.2019 do oneskoreného príchodu obžalovaného vykonal v jeho neprítomnosti a rovnako aj hlavné pojednávanie dňa 20.05.2020, a to za splnenia podmienok podľa § 252 odsek 2 Trestného poriadku.

Súd vykonal dokazovanie prečítaním zápisnice o výsluchu obžalovaného z prípravného konania, výsluchom svedka Q. I., prečítaním zápisnice o výsluchu svedka G.. M. E. a oboznámením listinných dôkazov.

Obžalovaný v prípravnom konaní (v prítomnosti v tom čase mu ustanovenej obhajkyne a v slovenskom jazyku potom, čo vyhlásil, že tento ovláda v dostatočnej miere a tlmočníka nežiada) vo svojej výpovedi potvrdil, že bol v školskom roku 2016/2017 základnou školou, ktorú navštevoval jeho maloletý syn D., upozornený, že jeho syn nechodí do školy a tvrdil, že kvôli tomu aj bol v škole, kde mu oznámili, že má veľa vymeškaných hodín. Vypovedal, že synovi dohovárал, ale tento mu ukazoval nejaké ospravedlnenie od lekára a povedal mu, že do školy chodiť nebude. Obžalovaný sa tiež bránil tým, že následne išiel osobne na kuratelu, čo bolo potom, ako dostal podmienku za predošlé zanedbávanie povinnej školskej dochádzky syna, kde žiadal, aby mu spísali návrh, aby syna zobrali do ústavu, čo mu ale neumožnili a preto taký návrh na súd podal sám, nakoľko D.L. bol nezvládnuteľný. D.L. má dohľad zo súdu, kde obžalovanému povedali, že ak nebude chodiť do školy, tak ho zoberú do ústavu a preto čakal, či ho zoberú. Tiež sa bránil tým, že do práce ráno odchádzal o 07.00. hod., vtedy syn ešte spal, takže nevedel dozrieť na to, aby išiel do školy a následne už nekontroloval, či do školy riadne chodí.

Svedok Q. I. vo svojej výpovedi uviedol, že v školskom roku 2016/2017 ako i v predchádzajúcich bol triednym učiteľom maloletého D. V., pričom dochádzka žiaka sa postupne zhoršovala. Svedok uvádzal, že obžalovaného opakovane kontaktoval, upozornil ho na zanedbávanie školskej dochádzky žiaka, pričom mu upomienky boli zasielané aj písomne. Obžalovaný reagoval tak, že dvakrát prišiel do školy, kde uviedol, že nevie, čo má so synom robiť, pretože je agresívny a neposlúcha ho. Následne bolo zanedbávanie školskej dochádzky žiaka riešené cestou vedenia školy oznámením na príslušné orgány. Pri uvedení počtu takto vymeškaných hodín žiaka vychádzali z evidencie, ktorú viedol ako triedny učiteľ, pričom neospravedlnené hodiny sa viedli osobitne. Svedok tiež vypovedal, že obžalovaný na rodičovské združenia nechodil vôbec, žiak nemával desiatu, nenosil školské pomôcky, nedostatky boli aj v čistote oblečenia a absentovala príprava na vyučovanie. Svedok nemal vedomosť o tom, že by obžalovaný sám iniciatívne riešil školskú dochádzku syna s orgánom sociálnej kurately.

Súd postupom podľa § 263 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku prečítal zápisnicu o výsluchu svedkyne G.. M. E. (riaditeľky školy) z prípravného konania, kedy vypovedala, že žiak D. V. v školskom roku 2016/2017 neospravedlnene vymeškal celkom 597 vyučovacích hodín, pričom jeho zákonný zástupca - obžalovaný bol o tom viackrát vyrozumovaný aj predvolávaný (asi trikrát), do školy sa dostavil raz a uviedol, že nevie, čo má robiť, pretože so synom sú aj doma problémy, pričom mal vedomosť o tom, že jeho

syn nechodí do školy. Následne potom, ako obžalovaný nastúpil výkon trestu, bolo ohľadne školskej dochádzky žiaka komunikované s jeho matkou.

Z listinných dôkazov súd zistil nasledovné skutočnosti:

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny U. Q., podkladov k jej vypracovaniu (záznamy sociálnych kurátoriek) a príslušných súdnych rozhodnutí vo veci starostlivosti o maloletého D. V. súd zistil, že rodina maloletého je kuratelou sledovaná dlhodobo z dôvodu zanedbávania povinnej školskej dochádzky nielen maloletého D., ale aj jeho súrodenca maloletého B. V., pričom už od roku 2015 úrad vykonával vo vzťahu k zanedbávaniu školskej dochádzky maloletého D. rôzne opatrenia k náprave, od uloženia výchovného opatrenia úradom v roku 2015 (ktoré nesplnilo svoj účel), postup v súčinnosti so školským zariadením ako aj obcou N. U. Ž., zaradenie maloletého do výchovno- skupinového programu až po iniciovanie súdneho konania o uloženie výchovného opatrenia, ktoré skončilo na rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 7P/296/2015 z 11.04.2016, právoplatným dňa 10.05.2016. Napriek zjavnej neúspešnosti dovtedy realizovaných opatrení, úrad pokračoval v ďalšej sociálnej práci s rodinou maloletého, a to aj v roku 2017, t.j. mimo obdobia žalovanej trestnej činnosti.

Z podkladov, ktoré sú súčasťou správy zo šetrenia pomerov v rodine maloletého, súd tiež zistil, že podľa vyjadrenia pediatra maloletého maloletý jeho ambulanciu navštevuje sám, t.j. bez sprievodu rodičov.

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 11Ps/3/2009 z 19.05.2019, právoplatným dňa 28.05.2009, síce bolo rozhodnuté o obmedzení spôsobilosti na právne úkony matky maloletého D. tak, že je schopná sa samostatne postarať o svoje deti a je schopná samostatne nakladať s finančným obnosom do 300,- Eur, uvedené rozhodnutie však nemá a nemôže mať žiadny vplyv na skutočnosť, že jediným zákonným zástupcom maloletého D. V. ako aj jediným nositeľom všetkých rodičovských práv a povinností (vrátane práva a povinnosti poskytovať maloletému osobnú starostlivosť, výchovu a jeho všestranný vývin) v rozhodnom období a i naďalej do nadobudnutia plnoletosti dieťaťa bol práve obžalovaný, a to s poukazom na ustanovenie § 28 odsek 3 Zákona o rodine.

Obžalovaný v školskom roku 2016/2017 až do momentu jeho nástupu do výkonu trestu odňatia slobody dňa 21.12.2016 žil v spoločnej domácnosti s maloletým D., bol povinný zabezpečovať mu osobnú starostlivosť, výchovu a dozerať na jeho povinnú školskú dochádzku. Až po nástupe obžalovaného do výkonu trestu odňatia slobody bol maloletý D. rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 11P/17/2017 z 11.04.2017, právoplatným dňa 04.05.2017, a to napriek ust. § 28 odsek 3 Zákona o rodine, zverený do osobnej starostlivosti matke a obžalovaný bol zaviazaný na platenie výživného.

Obžalovaný síce dňa 10.02.2016 podal na Okresnom súde Nové Zámky návrh na nariadenie ústavnej starostlivosti u maloletého D. (č.l. 165 spisu), avšak tak konal až potom, ako na Okresnom súde Nové Zámky prebiehalo konanie z podnetu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny U. Q. konanie o uloženie výchovného opatrenia (aj z dôvodu zanedbávania povinnej školskej dochádzky maloletého), ktoré veci sa prejednávali na Okresnom súde Nové Zámky pod sp.zn. 7P/296/2015, v ktorej veci Okresný súd Nové Zámky rozsudkom tejto spisovej značky z 11.04.2016, právoplatným dňa 10.05.2016 (č.l. 229-230) uložil obom rodičom maloletého D. napomenutie a konanie o nariadenie ústavnej starostlivosti bolo zastavené, pretože obžalovaný vzal podaný návrh na nariadenie ústavnej starostlivosti späť.

Obžalovaný výkon trestu odňatia slobody, uložený mu vo veci Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 0T/94/2013, nastúpil dňa 21.12.2016 a vykonával ho do 21.08.2017.

Maloletý D. V. bol v školskom roku 2016/2017 žiakom Základnej školy K. G. s vyučovacím jazykom maďarským vo N. U. Ž., pričom z evidencie, predloženej týmto školským zariadením, súd zistil, že v tomto školskom roku v období od 05.09.2016 do 20.12.2016 (t.j. do nástupu obžalovaného do výkonu trestu odňatia slobody) maloletý vymeškal najmenej 423 hodín, ktoré neboli riadne ospravedlnené. Individuálne vzdelávanie bolo maloletému povolené až rozhodnutím školy z 01.03.2017, a to na obdobie od 01.03.2017 do 30.06.2017.

Z ostatných dôkazov súd poukazuje na rodný list maloletého D. V., písomné upomienky školského zariadenia o zanedbávaní povinnej školskej dochádzky maloletým D., adresované obžalovanému a ďalšie listiny.

Vykonaným vyššie opísaným dokazovaním a vyhodnotením vykonaných dôkazov jednotlivo ako aj v ich vzájomných súvislostiach v zmysle zásady bezprostrednosti a ústnosti hlavného pojednávania súd dospel k záveru, že obžaloba bola na obžalovaného podaná dôvodne a tento sa dopustil žalovaného skutku tak, ako mu kládol za vinu prokurátor.

Obžalovaný v zásade ani nespochybňoval absenciu svojho maloletého syna D. na vyučovacom procese v školskom roku 2016/2017 v rozhodnom období, t.j. do svojho nástupu na výkon trestu odňatia slobody, ani nespochybňoval počet neospravedlnených vymeškaných hodín a potvrdil, že o zanedbávaní povinnej školskej dochádzky syna mal vedomosť, keďže potvrdil aj opakované upozornenia zo strany školy v rôznych formách. Obžalovaný sa však bránil tým, že nemohol synovu dochádzku do školy odsledovať, keďže ráno skoro odchádzal do práce a navyiac mal so synom aj výchovné problémy, z ktorého dôvodu aj podal návrh na jeho umiestnenie do ústavnej starostlivosti.

Obrana obžalovaného však vyznela pre súd nevierohodne a ako motivovaná snahou obžalovaného zbaviť sa trestnej zodpovednosti za žalovaný skutok a súčasne ako rozpornú s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi. Z listinných dôkazov, vyššie opísaných, mal súd totiž preukázané, že obžalovaný, ako jediný zákonný zástupca a súčasne jediný nositeľ všetkých rodičovských práv a povinností k tomuto maloletému dieťaťu, vrátane povinnosti poskytovať mu osobnú starostlivosť a výchovu, súčasťou ktorých povinností je aj povinnosť dohliadať na riadne a pravidelné vzdelávanie maloletého a zabezpečiť jeho účasť na vyučovacom procese, nikdy nebol iniciátorom žiadneho z tých výchovných opatrení, ktoré v priebehu obdobia niekoľkých rokov vykonával Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny U. Q., a to nielen z dôvodu opakovaného zanedbávania povinnej školskej dochádzky maloletého, ale aj z dôvodu páchania protiprávných deliktov. Zo všetkých oboznámených listinných dôkazov vyplýva, že obžalovaný ako rodič pristupoval k plneniu týchto svojich rodičovských povinností nezodpovedne a ľahostajne, a to napriek tomu, že v minulosti bol za zhodný prečin vo vzťahu k zanedbávaniu povinnej školskej dochádzky maloletého Patrika už právoplatne v roku 2015 odsúdený. Napriek tomu nezmenil svoj prístup k plneniu tejto zložky svojich rodičovských povinností, vyplývajúcich mu zo Zákona o rodine, sám nevykonával žiadne opatrenia, motivované snahou doceliť, aby maloletý riadne plnil školskú dochádzku v súlade so zákonom č. 245/2008 Z.z. a to napriek tomu, že mu v tejto súvislosti bolo už rozsudkom súdu právoplatne dňa 10.05.2016 uložené napomenutie. Pokiaľ obžalovaný dôvodil tým, že žiadal umiestniť maloletého do ústavnej starostlivosti, tento návrh v konečnom dôsledku zval späť vo vyššie uvedenom civilnom konaní a navyiac je zjavné, že tento podal až potom, ako bolo Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny U. Q. iniciované konanie o uloženie aj jemu výchovného opatrenia a teda zjavne motivované snahou zbaviť sa akejkoľvek zodpovednosti za nedostatky vo výchove a starostlivosti o maloletého, vedúce nielen k jeho absencii na vyučovacom procese, ale aj k delikventnému správaniu.

Vzhľadom na skutočnosť, že súd nemal pochybnosti o správnosti evidencie školského zariadenia ohľadne počtu maloletým v rozhodnom období t.j. od 05.09.2016 do 20.12.2016, vymeškaných neospravedlnených hodín a súčasne ani o plnení povinností školského zariadenia obžalovaného ako rodiča a zákonného zástupcu vyzývať a upozorňovať na túto skutočnosť (ako vyplýva aj z výpovede triedneho učiteľa maloletého v tomto období a riaditeľky základnej školy), súd uznal obžalovaného vinným na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku s tým, že obžalovaný uvedeným konaním maloletému D. umožnil viesť záhaľčivý život a tak ho vydal do nebezpečenstva spustnutia.

Obžalovaný týmto protiprávnym konaním naplnil všetky formálne zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 odsek 1 písmeno b), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písmeno b) Trestného zákona z hľadiska objektu, objektívnej stránky, subjektu i subjektívnej stránky, keďže z nedbanlivosti (§ 16 písmeno a) Trestného zákona) zasiahol do záujmu, chráneného Trestným zákonom, a to záujmu na riadnej výchove osôb mladších ako 18 rokov, vrátane riadneho plnenia povinnej školskej dochádzky tak, že z nedbanlivosti vydal osobu mladšiu ako osemnásť rokov nebezpečenstvu spustnutia tým, že jej umožnil viesť záhaľčivý život a čin spáchal závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas). Súd nemal žiadne pochybnosti ani o existencii priamej príčinnej súvislosti medzi uvedeným protiprávnym konaním obžalovaného a následkom jeho činu na jednej strane a jeho nedbanlivostným zavinením na strane druhej. Zákonné znaky žalovaného prečinu naplnil obžalovaný aj po stránke materiálnej, keďže závažnosť jeho činu rozhodne nie je nepatrná (§10 odsek 2 Trestného zákona). V konkrétnom prípade je táto určená predovšetkým spôsobom vykonania činu a jeho následkom (vo sfére výchovy a vzdelávania maloletého

dieťaťa), okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný (predovšetkým z hľadiska dĺžky doby zanedbávania povinnej školskej dochádzky maloletým a fakt, že išlo o opakované také konanie) a mierou zavinenia obžalovaného.

Súd skutok kvalifikoval podľa Trestného zákona účinného v čase jeho spáchania, nakoľko neskorší zákon podľa posúdenia súdu nie je pre obžalovaného priaznivejší.

Zo správ a charakteristík k osobe obžalovaného súd zistil, že z miesta trvalého bydliska nie sú o ňom uvádzané bližšie poznatky o jeho vlastnostiach a správaní, s výnimkou odkazu na riešenie zanedbávania školskej dochádzky jeho detí a fakt výkonu trestov odňatia slobody. V evidencii priestupkov má obžalovaný evidovaný postih za spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v roku 2018. Obžalovaný bol dosiaľ opakovane odsúdený za spáchanie trestnej činnosti rôznorodého charakteru, s prevahou majetkových trestných činov a aj na nepodmienečné tresty odňatia slobody. Trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 2T/50/2015, právoplatným dňa 15.05.2015, bol uznaný vinným z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 odsek 1 písmeno b), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona (v súvislosti so zanedbávaním povinnej školskej dochádzky práve G. D.) a bol mu pôvodne uložený trest odňatia slobody 1 rok ako podmienený so skúšobnou dobou 3 roky, v ktorej skúšobnej dobe sa však neosvedčil, výkon trestu mu bol nariadený a tento vykonal dňa 21.11.2018. Obžalovaný bol naposledy odsúdený rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 4T/37/2017 z 08.06.2017 za spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody 3 mesiace so zaradením na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci prichádzalo do úvahy ukladanie súhrnného trestu.

Súd pri rozhodovaní o treste postupoval podľa zásad uvedených v § 34 Trestného zákona, zisťoval poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, prihliadol na spôsob spáchania činu, jeho následok, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona, ale zistil u neho priťažujúce okolnosti, a to podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona (spáchal viac trestných činov vzhľadom na ukladanie súhrnného trestu) a podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený). Súd obžalovanému ukladal súhrnný trest podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad uvedených v ust. § 41 odsek 1 Trestného zákona, t.j. podľa najprísnejšieho trestného činu, ktorým je prečin podľa § 211 odsek 3 Trestného zákona, kde je základná sadzba trestu odňatia slobody 6 mesiacov až 5 rokov. Súd podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona prihliadol na pomer a mieru závažnosti u obžalovaného zistených priťažujúcich okolností a pri absencii okolností poľahčujúcich zvýšil dolnú hranicu trestu odňatia slobody podľa § 38 odsek 4 Trestného zákona a postupom podľa § 38 odsek 8 Trestného zákona o jednu tretinu, t.j. na 2 roky. Súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody na samej dolnej hranici takto zvýšenej trestnej sadzby, majúc za to, že trest uvedenej výmery jednak zohľadňuje nedbanlivostný charakter obžalovaným spáchaného trestného činu a súčasne je na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného dostatočný.

Súd obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody uložený mu za úmyselný trestný čin.

Súčasne podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste, uložený obžalovanému skorším rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 4T/37/2017 z 08.06.2017 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na súde proti ktorého rozsudku smeruje a to do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť.

Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku, (§ 309 odsek 1 Trestného poriadku).

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, (§ 311 odsek I Trestného poriadku).